

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Università degli Studi Roma Tre

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾, zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równowagi, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy art. 29 ust. II lit. d) i art. 29 ust. IV decreto legislativo nr 81 z dnia 15 czerwca 2015 r. oraz art. 36 ust. II i V decreto legislativo nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., które w odniesieniu do asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na podstawie umowy na czas określony na okres trzech lat, z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat zgodnie z art. 24 ust. III lit. a) ustawy nr 240 z 2010 r., wykluczają późniejsze zawarcie umowy o pracę na czas nieokreślony?
- 2) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równowagi, stoi na przeszkodzie stosowaniu przez sądy krajowe danego państwa członkowskiego przepisów krajowych, takich jak przepisy art. 29 ust. II lit. d) i art. 29 ust. IV decreto legislativo nr 81 z dnia 15 czerwca 2015 r. oraz art. 36 ust. II i V decreto legislativo nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., z takim skutkiem, że osoby zatrudniane w administracji publicznej na podstawie elastycznej umowy o pracę podlegającej przepisom prawa pracy mają prawo do utrzymania stosunku pracy, natomiast prawo to w sposób generalny nie przysługuje osobom zatrudnionym w administracji na podstawie prawa administracyjnego, a w krajowym porządku prawnym nie istnieje (w wyniku wyżej wymienionych przepisów krajowych) inny skuteczny środek pozwalający na karanie takich nadużyć wobec pracowników?
- 3) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równowagi, stoi na przeszkodzie [...] przepisom krajowym takim jak przepisy art. 24 ust. 1 i 3 ustawy nr 240 z dnia 30 grudnia 2010 r., które przewidują zawarcie i przedłużenie na łączny okres pięciu lat (trzy lata z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat) umów na czas określony między asystentami a uniwersytetami, uzależniając zawarcie umów od tego, czy nastąpi ono „w ramach zasobów dostępnych dla planowania w celu prowadzenia działalności badawczej, dydaktycznej, działalności w zakresie nauczania uzupełniającego i działalności na rzecz studentów”, a także uzależniając przedłużenie umów od „pozytywnej oceny prowadzonej działalności dydaktycznej i badawczej”, nie określając obiektywnych i przejrzystych kryteriów mających na celu zweryfikowanie, czy zawarcie i przedłużenie takich umów faktycznie odpowiada rzeczywistej potrzebie, czy jest ono odpowiednie do osiągnięcia zamierzonego celu oraz czy jest niezbędne do tego celu, skutkiem czego wspomniane przepisy wiążą się z realnym ryzykiem doprowadzenia do nadużywania tego rodzaju umów oraz nie są one zgodne z celem i skutecznością porozumienia ramowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — Condominio di Milano/Eurothermo SpA

(Sprawa C-329/19)

(2019/C 288/21)

Język postępowania: włoski

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Condominio di Milano

Strona pozwana: Eurothermo SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie „konsumenta” w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG ⁽¹⁾ nie pozwala na zakwalifikowanie jako konsumenta podmiotu (takiego jak wspólnota mieszkaniowa w prawie włoskim), którego nie można objąć pojęciem „osoby fizycznej” i „osoby prawnej”, w przypadku gdy podmiot ten zawiera umowę w celach innych niż działalność gospodarcza i znajduje się w sytuacji, w której jest stroną słabszą niż przedsiębiorca zarówno pod względem pozycji negocjacyjnej, jak i stopnia poinformowania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2019 r. — Eurowings GmbH/GD, HE, IF

(Sprawa C-334/19)

(2019/C 288/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Eurowings GmbH

Strona pozwana: GD, HE, IF

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy — w szczególności art. 5 ust. 3 — rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że spontaniczna nieobecność znacznej części załogi na skutek zgłoszeń choroby („dziki strajk”) dotycząca przewoźnika lotniczego, który w ramach umowy załogowej dzierżawy samolotu („wet lease”) wydzierżawia „obsługującemu przewoźnikowi lotniczemu” w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia samolot wraz z załogą, lecz który nie ponosi odpowiedzialności operacyjnej za loty, ma ten skutek, że „obsługujący przewoźnik lotniczy” również nie może powołać się na „nadzwyczajne okoliczności” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia zgodnie z wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2018 r., Krusemann i in., C-195/17, od C-197/17 do C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17, C-275/17, od C-278/17 do C-286/17 i od C-290/17 do C-292/17 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2018:258.